

Connexió

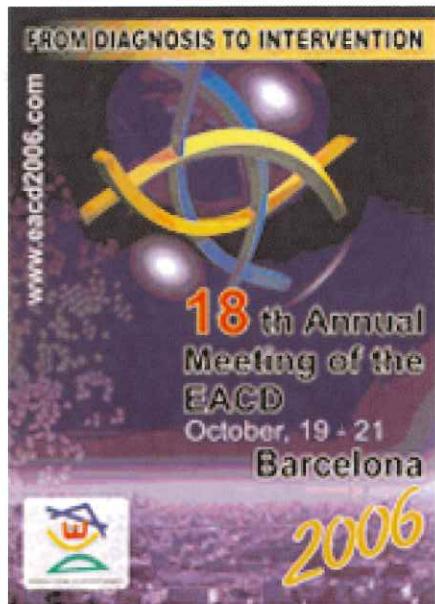
Òrgan d'expressió
de l'entorn de la
paràlisi cerebral

ASSOCIACIÓ DE PARÀLISI CEREBRAL ASPACE · ANY 2006 · NÚM: 12

DIPÒSIT LEGAL: B-5288/03

EL SOMNI D'ASPACE ESPORTS ES COMPLEIX: PER FI UNA ESCOLA DE FUTBOL INFANTIL

EL 18è MEETING
DE LA EACD a
BARCELONA

LA BETTY
ES
JUBILA!

ÍNDEX

- 2 Redacció Connexió ASPACE i les noves tecnologies 3 Joan Vidal 18è meeting de la EAD a Barcelona
4 Maite García Viatge a Portugal 5 Xavier Pujols Hola em dic... 6 Dr Ponces Cèl·lules mare (2)
7 Jubilació de la Betty 8 Manolo Martínez La socialización y la madurez del ser humano
9 Lluís Blanco La feina, una bona manera de fer amics 10 Mercè Serra Inmadurez y parálisis cerebral
11 ESCOLA DE FUTBOL 12 Rosa Ortolà Las sombras de la China 15 Consol Lemonche Tindrem Residència
16 J.M. Martí Entrevista 4X4 18 Cuéntame: 1er symposium de la paràlisi cerebral

EDITORIAL

CONNEXIÓ ASPACE I LES NOVES TECNOLOGIES

L'equip redactor d'aquesta revista té la intenció de fer una web o un portal de Connexió Aspace. Aquesta decisió, que encara està en procés de gestació o en bolquers, no té una data de començament però, ben segur, el curs que ve ja serà una realitat.

Així, voldrem tenir una relació més activa dels actuals i de futurs lectors de la nostra revista, mitjançant les noves tecnologies i les seves diverses aplicacions, com pot ser, e-mail, fòrum, xat, etc.

Per altra banda, us volem proposar i anunciar el primer campionat d'escacs que es celebrarà després de l'estiu, ja us informarem degudament per carta o per telèfon.

La Redacció

STAFF

Direcció: Xavi Soteras, Josep Ma. Martí, Rosa Ortolà, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José L. Hurtado, Matafaluga, Verònica Pamiés, Xavi de la Fuente, Manolo Martínez, Mercè Serra Herrador i Chema Martín.

Suport tècnic: José Manuel Aguilar.

Disseny: Jordi Jiménez

Maquetació: Laura Baquedano

Coordinació Tècnica: Xema Martín

Col·laboracions: Jordi Ferrer, Luis Blanco, Ángel Izquierdo, Joan Vidal Valls, Maite García Zurdo, Xavier Pujols, CRA, Betty, Luis Blanco, Consol Lemonche, Pepo Ruiz, Sandra Millet, Miguel Carrasco i Angel Gil.

Amb el suport d'ASPACE

Fundación ONCE
para la cooperación e integración social
de personas con minusvalías

 Caixa Sabadell

Carrer del Sol, 18, 1.º, 3.^a
08339 VILASSAR DE DALT (Barcelona)
E-mail: cdi@globalnet.es www.cdi-at.com
Tel. 93 750 82 80
Fax 93 750 83 12

Fundació "la Caixa"

EL 18è MEETING DE LA EACD a BARCELONA

Els propers 19 al 21 d'octubre es celebrarà a Barcelona, al campus de la Universitat Autònoma de Barcelona, a Bellaterra, la 18a reunió anual de la EACD, la European Academy of Childhood Disability.

De què es tracta?. Normalment, els professionals tenim tendència a reunir-nos amb d'altres companys de la mateixa especialitat professional en Societats, Congressos, Jornades de treball, Simposiums...per compartir coneixements, recerques i experiència. En el cas de la EACD, però, hi ha una connotació que suposa un avançament al futur i alhora l'expressió del que no deixa de ser una realitat del nostre cada dia, com és la confluència de professionals de diferents especialitats (fisioterapeutes, psicòlegs, logopedes, terapeutes ocupacionals, pediatres, neuropediatres, metges rehabilitadors, pedagogs,...) que tenen en comú l'interès, els coneixements i l'experiència, entorn al nen que presenta qualsevol tipus de discapacitat.

Si bé la EACD té els seus orígens en la societat britànica dedicada a la paràlisi cerebral, des de fa uns anys s'ha ampliat a tot Europa i també a altres trastorns i malalties que afecten el desenvolupament del nen.

Amb el Dr. Manel Roig, cap de secció de neurologia infantil de l'hospital de la Vall d'Hebron i coordinador a l'estat espanyol del la EACD, al capdavant, ja fa tres anys que estem treballant en l'organització d'aquest acte a Barcelona, tot i que la feina principal ha estat durant el darrer any amb la confecció del programa, que sota el títol "From Diagnosis to Intervention" (Del Diagnòstic al Tractament), hem

vetllat per tractar amb una visió àmplia els diferents temes, alhora que aprofundíss en cada un d'ells amb una perspectiva evolutiva de les diferents etapes que van del diagnòstic al tractament.

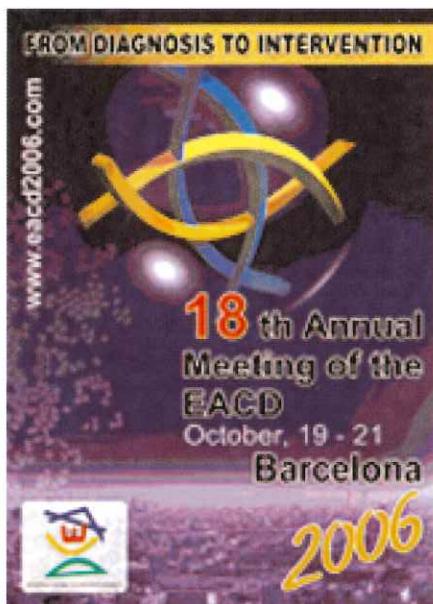
El resultat, ha estat un programa, crec que molt interessant, amb la participació de referents internacionals i del nostre país de la principal rellevància, que ens aportaran des dels avenços actuals fins a l'experiència pròpia, tant important en el nostre treball quotidià. Temes com diagnòstic i tractament prenatal, trastorns de l'alimentació, trastorns dels aprenentatges, seqüèles dels traumatismes crinals, trastorns de la parla i el llenguatge, afectació de la visió a nivell del sistema nerviós central, l'experiència en els nous tractaments de l'espatilitat, són temes que es tractaran. La tarda i el matí previs a començar el Meeting, es celebraran quatre simposium satèl·lits, dedicats a: estudis multicèntrics europeus en relació a la paràlisi cerebral, els reptes diagnòstics en l'atenció precoç, els trastorns secundaris a les lesions dels ganglis basals i encefalopaties epilèptiques, les dues darreres coorganitzades amb la Societat Europea de Neurologia Pediàtrica (EPNS). Es pot consultar el programa al www.eacd2006.com.

L'intercanvi professional és molt important pel que pot suposar en el nostre treball de cada dia, on amb esperit crític i constructiu, no podem deixar de pensar en aprendre en cada moment. Una reunió com aquesta, en la que a més de treballar intensament, també hi ha un espai per al tracte personal és una bona oportunitat per a tots els professionals motivats en el

compartir, aprendre i evolucionar en els coneixements i formació, alhora que ens permet conèixer i compartir amb d'altres companys del continent.

Que un esdeveniment d'aquest tipus, en que la previsió de l'assistència és de més de 500 professionals procedents de tot Europa, es celebri a Barcelona, i amb la col·laboració molt directa de professionals d'ASPACE, tant a nivell organitzatiu com en les ponències tècniques, significa un pas més, en el reconeixement a la nostra tasca del cada dia i de la projecció de l'entitat on treballem. Només hem queda animar-los a assistir-hi i també a presentar pòsters i presentacions lliures, que de ben segur poden aportar els nostres coneixements i experiència als altres companys.

Joan Vidal Valls

ASPACE organitza unes jornades sobre dependència

El 18 d'octubre a la Casa del Mar de Barcelona i aprofitant la celebració de l'assemblea europea de paràlisi cerebral, Aspace organitza unes jornades sobre Dependència.

Aquest tema està molt de moda degut a la nova legislació, hi haurà diferents conferències com la que farà el senyor Angel Gil com a representant de l'ofi-

cia d'atenció a la Dependència, o la que farà Annalu, una noia amb paràlisi cerebral del Regne Unit que treballa i viu independentment.

També es parlarà sobre diferents models d'atenció a la Dependència en països europeus com Portugal o Grècia. La Dra. Fornós i la Consol Lemonche parlaran sobre el nostre model a

ASPACE Barcelona.

Falten per lligar alguns detalls, si voleu més informació us podeu posar en contacte amb l'associació al Centre Pilot.

Viatge a Portugal

El passat dia 13 al 22 de maig del 2006 la Confederació ASPACE va organitzar la programació d'un itinerari del programa de turisme cultural en la Unió Europea, on el destí escollit va ser Portugal. Les associacions participants en aquest projecte eren procedents de Granada, Mallorca, Cádiz, Àlava, València, Logroño, Vizcaya i Barcelona, on en cada una d'elles hi havia un/a monitor/a amb el/la seu/seva beneficiari/a corresponent, en el nostre cas era en Raül Martínez que estudia al Centre Pilot,

juntament amb el coordinador de l'estada procedent de Burgos.

L'objectiu principal de l'itinerari va ser oferir als/les beneficiaris/es un espai privilegiat de socialització i coneixement de nous entorns, on poguessin gaudir i fomentar la seva autonomia personal i lleure. I no només als/les beneficiaris/es, sinó a tot l'equip de

monitors/es que vam poder tenir el privilegi de viure una experiència única com aquesta.

El punt de trobada va tenir lloc a Madrid, a l'hotel Rafael Ventas, on varem passar la nit i tenir el primer contacte. El diumenge dia 14 al matí vam realitzar la sortida cap a Lisboa, tot un dia de viatge que ens va donar la possibilitat de començar a establir les primeres relacions i conèixer a les

diferents persones amb les que compartiríem aquesta experiència. Un grup força heterogeni de 8 beneficiaris/es amb els/les seus/seves monitors/es.

Un cop arribats a Lisboa, a l'hotel Olissipo Oriente, vam portar a terme el repartiment d'habitacions i posteriorment la reunió de monitors/es, per tal de planificar i organitzar diferents torns que garantirien una millor estada a tots els/les membres del grup (higiene personal, menjar, etc.).

Vam gaudir de moltes activitats, com les visites a les instal•lacions de la Expo98 i l'estació d'Orient obra del prestigiós arquitecte Santiago Calatrava, a la "Plaza del Comercio", "el Arco del Triunfo", la "Plaza del Rossio", etc., llocs rellevants per conèixer la ciutat.

També vam veure el "Monasterio de los Jerónimos", gaudint d'una visita guiada per el temple, vam degustar els famosos pastissos de "Belém" en una cafeteria típica de la zona. Posteriorment, vam continuar amb el recorregut visitant llocs com la "Plaza del Marqués de Pombal" i la "Torre de Belén".

No tot van ser dies de turisme incansable, també vam tenir temps d'anar de compres i de gaudir de les instal•lacions dels hotels, tant a Lisboa com a Estoril on vam gaudir a més de la piscina de l'hotel, de les platges de la localitat, així com d'un passeig en carro a la població de Cintra.

El Diumenge dia 21, vam emprendre el nostre viatge de tornada a Madrid, on passàrem la nit i al dia següent tornàrem a les nostres ciutats de procedència.

Dir que l'experiència viscuda a Portugal, tot i tenir algunes situacions complicades (com ara les condicions de l'autocar, el qual només disposava d'una plaça per a persones amb discapaci-

tat motriu i això dificultava donar unes millors condicions als nois i noies del viatge; o la ubicació dels hotels que es trobaven bastant lluny del nucli urbà dificultant el desplaçament i la possibilitat de gaudir de l'oferta turística d'ambdós destins, sobretot de la nocturna, que fou la més suggerida pels beneficiaris), ha estat molt satisfactoria. I ho ha estat, ja que les relacions i vincles entre el grup ha estat un element clau, donant-nos suport i mantenint sempre un clima positiu i actiu durant tota l'estada. Per això, m'agrada animar a donar continuïtat a aquesta iniciativa, ja que ha estat molt enriquidora per a tots els membres que hem pogut gaudir d'aquesta oportunitat.

I no m'agrada acabar aquestes línies sense donar les gràcies a tots els monitors/es que han compartit amb nosaltres aquests dies, al coordinador per la seva excel•lent labor, a la guia que ens ha acompanyat durant tota la nostra estada col•laborant en tot moment i a tots els nois i noies que han donat sentit a aquests fantàstics dies. Moltes gràcies a tots plegats!!!!!!

Maite García Zurdo

Hola em dic...

Hola, em dic Xavier Pujols. Visc a Viladomiu Nou, al costat de Gironella, em desplaço en cadira de rodes elèctrica.

Sóc una persona inquieta, i fa un any i mig, em vaig moure per poder contactar amb ASPACE. Volia assessorament, suport ... en temes de treball, i vida independent.

M'explico, la meva intenció era venir a viure a Barcelona, perquè a Barcelona hi ha de tot, és més accessible, tens un ventall de possibilitats molt ampli en tots els camps: feina, oci ... allà on visco està tot molt més difícil.

Fa un any aproximadament vaig anar a viure a Manresa, a una residència. Tenia molta il·lusió ja que la meva vida s'enriquiria, podria fer moltes més coses i desplaçar-me fàcilment en

un entorn amb més serveis i possibilitats que al meu poble. Això no va funcionar ja que la gent que hi havia a la resi era molt gran, i amb afectacions molt diferents, com esclerosi, alzheimer... no em vaig integrar, no era el que buscava i vaig tornar a casa.

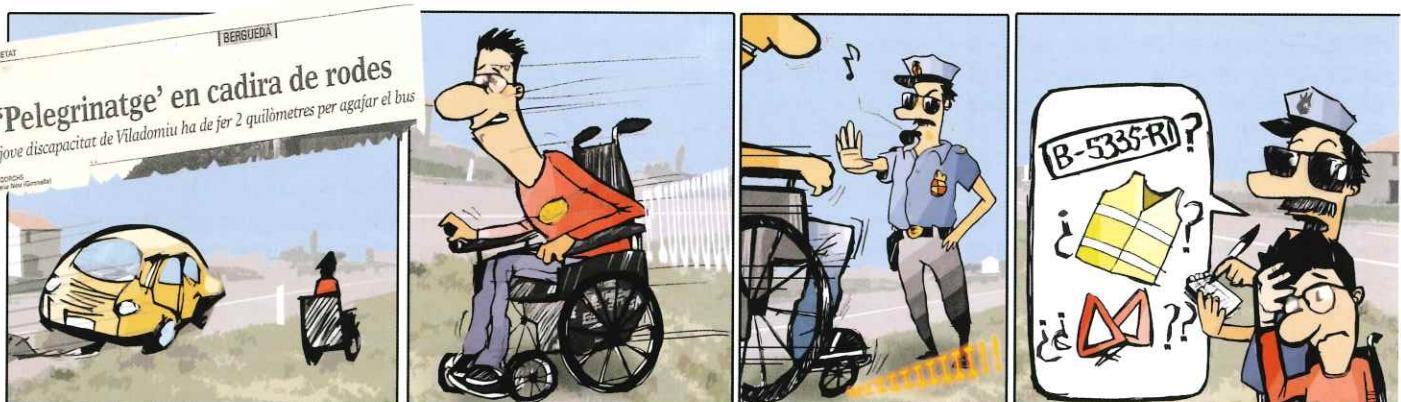
Com veieu, una cosa molt important per mi és el transport, com ja he dit sóc una persona molt inquieta, m'agrada sortir, però necessito que el transport sigui accessible. Fins ara me n'he sortit, no sense problemes, ja que a la parada de l'autobús del meu poble abans no hi havia espai suficient per fer la maniobra d'accés, la plataforma no tenia prou espai per sortir, llavors havia d'anar al poble del costat a agafar l'autobús, eren 2 km per un camí vell. A més per accedir a la parada he de creuar la nacional,

quina por!!.

Això no em tira enrere, reclamo els meus drets, i els d'altres persones que com jo tenen un problema de mobilitat. Aaprofito aquest article per comentar un tema relacionat amb això: sempre parlem d'accessibilitat, de trencar amb les barreres arquitectòniques, i sembla que va funcionant a Barcelona, però el món no s'acaba a la capital!!!

Quan hi ha una llei s'ha de complir a tot arreu, no només a les ciutats grans com Barcelona, a pobles com Gironella, Puig-reig, Navas, o Berga (sobretot!!) també s'ha de respectar, i us puc assegurar que et trobes amb cada esglao...

Xavier Pujols

Generalitat de Catalunya

Φ C.D.I. s.l.

ESTEVE

ORGANIGRAF

Papereria • Mobiliari Oficina • Complements Informàtica

Avinguda de Roma, 86
Tel. 93 226 26 43 - 93 226 05 52
Fax 93 226 05 52
08015 Barcelona

Avinguda Josep Tarradellas, 31
Tel. 93 430 55 56 - 93 430 48 10
Fax 93 430 48 10
08029 Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

Què cal saber sobre les cèl·lules mare (2)

Parlarem avui de dos aspectes importants:

1.- Com respon un organisme a l'existència de cèl·lules mare pluripotencials o organo-específiques actuant en el propi cos, d'una manera sobtada, sobretot si són procedents de cèl·lules embrionàries. Com tots sabem un dels problemes importants de tot trasplantament és el rebuig que pot fer l'organisme d'allò que s'ha transplantat, generant anticossos que volen destruir allò que és nou i alien al propi cos.

2.- Sabem que el sistema nerviós funciona gràcies a les múltiples connexions que tenen les neurones entre sí. En el cervell, una neurona es connecta, com a mitja, amb unes mil neurones; i hi ha cèl·lules piramidals que arriben a connectar-se amb trenta mil neurones. El cervell funciona gràcies a aquestes connexions, a les xarxes que es creen i no al fet del treball d'una neurona individual. Per això cal preguntar-se, en el cervell lesionat, com s'han d'organitzar les noves neurones perquè puguin reparar o substituir les neurones destruïdes?

Com crear noves xarxes, i que aquestes continguin la informació suficient i l'experiència que proporciona el desenvolupament normal?

1.- Respecte al primer punt es disposa d'una llarga experiència de trasplantament d'òrgans. Avui ja sabem que les cèl·lules mares transplantades, en general, poden ser ben tolerades per l'organisme que les ha rebut. En casos en que no és així, a nivell experimental, es fa el trasplantament del nucli procedent de cèl·lules del propi transplantat, amb el que sembla que desapareixen els problemes de rebuig. De fet, per determinades malalties hi ha unes 45.000 persones que cada any, en tot el món, reben un trasplantament de cèl·lules mare. Els supervivents del trasplantament, degut a tumors de la sang per exemple, poden esperar trobar-se tan sains després de deu anys, com aquelles persones que mai han rebut un trasplantament. Quan parlem de les cèl·lules mare no cal que pensem exclusivament en les procedents d'embrions. Des de fa temps que hi ha una colla de treballs

publicats que ens informen que en el propi organisme d'un adult o d'un nen, existeixen cèl·lules embrionàries o bé cèl·lules pluripotencials o cèl·lules que en determinades situacions i determinats medis poden convertir-se en cèl·lules precursores neurals. Per exemple, fa ben poc que en l'edició digital dels Proceedings of the National Academy of Sciences (PNAS) s'informava de com cèl·lules mare dels fol·licles pilosos podien convertir-se en neurones. En animals d'experimentació el cultiu d'aquestes cèl·lules i el seu trasplantament va generar neurones i les altres cèl·lules que les accompanyen en el cervell, com son les cèl·lules glials.

En aquests moments a nivell experimental ja es pot fabricar cèl·lules de molts teixits, de quasi tots. Investigadors de la Universitat de Kioto (Japó) han descobert la manera de transformar cèl·lules de la medul·la óssia, les dites cèl·lules estromals, en cèl·lules musculars amb capacitat regenerativa. Quan aquests investigadors van transplantar aquestes noves cèl·lules musculars en animals de laboratori amb lesions musculars, les noves cèl·lules reparaven el teixit lesionat. Quan les cèl·lules són procedents de la mateixa persona no hi ha tants problemes d'intolerància ni de rebuig. Per això molts treballs experimentals van per aquest camí. A més s'evita el temor de que es pugui mercantilitzar amb embrions humans.

Una tercera via és el descobriment de determinades proteïnes que són capaces de fer proliferar i fer créixer el sistema nerviós. En aquest cas no hi hauria ni autotrasplantament ni per tant, cap problema de tolerància.

2.- El procés d'organització del cervell humà és molt complex. A mesura que el sistema nerviós es va desenvolupant en l'embrió i el fetus, dins de la panxa de la mare, les connexions entre neurones es van fent segons un programa genèticament determinat. Això en les altres espècies de mamífers és suficient. Però en la nostra espècie, en l'home, el desenvolupament anatòmic del cervell es continua fent fora de la panxa de la mare, quan ja s'ha nascut. Un nen neix amb un

cervell que pesa 350 grams i als dos anys, ja pesa 1.050 grams. Amb aquests dos anys les connexions i el creixement de les neurones (i fins i tot la destrucció de neurones) es fa, segons en part el programa genètic, però també, i fonamentalment, gràcies a les influències que el medi li proporciona.

Si amb les cèl·lules transplantades poguéssim incloure el programa genètic específic d'aquella persona, ja donaríem un gran pas cap a la normalització. Però seria insuficient. Només aportaríem una manera de desenvolupar-se, multiplicar-se i de connectar-se propi del codi genètic individual, que en la nostra espècie és insuficient. Caldrà suprir tot el conjunt d'influències del medi que matisen aquest desenvolupament i que normalment es reben en la primera infància. Després d'un trasplantament en el cervell, caldrà una perllongada rehabilitació neuro-senso-psico-motriu, molt específica, per poder aconseguir una normalitat de funcionament.

Cal recordar que per aconseguir que les cèl·lules mare es transformin en una realitat terapèutica és imprescindible continuar fent moltes més investigacions, molt rigoroses i estrictes, que ens permetin arribar a conclusions clares. Tot i la pressió social, és imprescindible que ni els científics, ni els polítics, ni els periodistes, ni la societat en general desperten unes expectatives de proximitat de curació, cosa que encara avui estem lluny de fer realitat. Parlem per tant d'una esperança de futur, de quelcom que encara avui només es pot fer entreveure. Aquest és el segle de la genètica i per tant el camp a córrer és immens, però pensar en una solució immediata només pot generar frustració i desencant. Hem de ser pacients i, això sí, estar molt amatents a les noves investigacions.

Dr. Jordi Ponces
i Vergé

Jubilació de la Betty

- Tens ganes de jubilar-te?

Sí, he treballat 50 anys i des del 1er dia que vaig començar sabia que als 65 anys era l'edat de jubilació. No t'ho planteges, arriba i inconscientment et vas preparant.

- En què penses dedicar el temps lliure quan et retiris?

De moment estic fent unes llargues vacances fins el Setembre i veuré les oportunitats que hi ha per la gent jubilada. A part tinc les meves "obligacions", una mare de 90 anys i una filla que espero que em faci avia algun dia.

- Te'n recordes com es deia el primer "PC" a qui li vas fer tractament? De què anava? Va ser al Centre Pilot?

El primer "PC" al que vaig fer tractament va ser la Margarita Suarez a l'Hospital de Sant Pau. Quan el Centre s'estava construint. Era molt petita i plorava molt.

- Quines diferències veus entre les noves generacions de Terapeutes i les d'abans? Bàsicament poques. El plantejament que es fan és més professional i potser, menys vocacional. Els temps han canviat molt i les ofertes de treball són

ara molt escasses, tenint en compte totes les generacions de Terapeutes que es van integrant al món laboral. Les últimes generacions que han vingut a fer pràctiques ens han decebut bastant.

- I entre els usuaris d'ara i els de fa anys? Aquesta és una pregunta difícil. Sempre hi han hagut "PC" molt afectats, però durant anys érem l'únic Centre i a l'hora d'ingressar s'escollien als "PC" amb un bon nivell, per possibilitar millor la seva recuperació.

- Abans de treballar a ASPACE on havies treballat? Per què vas escollar el camp de la Paràlisi Cerebral?

Vaig començar a treballar en un despatx. La casualitat va fer que tingüés un veí que es diu Martí Cuixart i a través d'ell em vaig interessar per la "PC". Vaig posar-me en contacte amb l'Associació que s'acabava de crear (vaig llegir-ho al diari), vaig deixar la feina i vaig entrar a l'hospital de Sant Pau que alternava amb l'hospital de la Vall d'Hebrón mentre s'estava construint el Centre, que si no ho recordo malament, es va inaugurar l'11 de novembre de 1961 i jo vaig començar el dia 13.

Inauguració del primer parc accessible

Ja fa uns anys el CRA va participar en el projecte d'accessibilitat de la muntanya de Montjuïc. A conseqüència de la bona entesa vàrem iniciar la col·laboració en el projecte del primer parc infantil adaptat, situat al Parc de la Ciutadella.

En aquest projecte han participat diferents institucions de diversos àmbits abastant totes les dis-

capacitats motrius i sensorials., i personal de l'administració pública i universitats.

És un Parc petit però adaptat amb diferents materials i accessoris. Hi ha un tobogan adaptat on es pot passar fent una transferència des de la cadira de rodes, un sorral enlairat, facilitant l'accés als nens i nenes que van amb cadira de rodes, i un sorral a terra. Hi ha

diferents jocs accessibles per a tots els nens, i fins i tot un gronxador adaptat. En definitiva és un àmbit on hi tenen cabuda tots els nens i nenes, no importa com es moguin, vegin i sentin, tots poden aprendre de tots.

Esperem que tots i totes pugueu gaudir d'aquest parc.

CRA

La socialización y la madurez del ser humano, una variable constante en nuestras vidas

Desde que nacemos vamos aprendiendo comportamientos y hábitos de vida, los cuales, nos permiten relacionarnos con los demás.. la familia y la escuela son nuestros primeros agentes socializadores , nos enseñan a hablar, a leer, a relacionarnos correctamente y a compartir cosas con otras personas... y es aquí, donde la persona poco a poco va acumulando experiencias y aprende a entender que también hay otros puntos de vista sobre las cosas, diferentes al suyo propio,, éste proceso es la madurez personal que se va prolongando durante toda nuestra vida..

No olvidemos que somos animales sociables por naturaleza, pues todos vivimos en contacto con otros semejantes, para ayudarnos y también porque todos necesitamos hablar, expresar sentimientos y entablar lazos afectivos con los demás, todos necesitamos sentir que somos parte de una organización, de un grupo... lo cual, nos proporciona autoestima y paz interior. De lo contrario, el aislamiento social de la persona siempre llevará a la inseguridad, al miedo y a tener pensamientos negativos, que provocan a su vez , mas aislamiento social y eso se convierte en un círculo vicioso de difícil salida para la persona..

Creo que lo importante en la vida es mostrarnos tal y como somos realmente ante nuestro entorno de familia y amigos, ser sinceros con los demás pero también con nosotros mismos, ser conscientes de nuestros defectos o limitaciones y también de nuestras virtudes, que todos las tenemos, y centrarnos en buscar actividades que realmente nos llenen por dentro como por ejemplo, la música, el cine, leer, escribir, estudiar, pasear, estar con los amigos o hacer nuevas amistades. Cada persona debe analizarse y reconocerse a sí misma para poder encontrar las respuestas y las motivaciones que todos tenemos dentro.

En mi opinión Muchos discapacitados físicos , como los pc, nos hemos obsesionado, en algún momento de nuestra trayectoria vital, por encontrar un empleo, pensando que así seríamos más útiles a la sociedad o más normales, o más felices, pero eso es un error, pues las cosas importantes de la vida están fuera del puesto de trabajo. Yo he estudiado en centros normales, y también sé lo que es trabajar, y puedo decir que ambas son experiencias muy enriquecedoras para el desarrollo personal en general, pero... mi conclusión personal, a la

cual he llegado es, que La tan ansiada e idealizada integración social del discapacitado, no depende necesariamente de tener un puesto de trabajo ni de estudiar en una escuela publica, sino que, la verdadera integración depende de nosotros mismos y de nuestra actitud ante la vida en su conjunto, pero soy consciente de que no es fácil sentirte normal en una sociedad que constantemente cae en el absurdo de recordarte que eres diferente y que tienes limitaciones, es un absurdo pues todos somos personas , y como tales, todos tenemos y vamos a tener limitaciones, las cuales, forman parte inalienable de nuestra condición humana.

Personalmente no tengo la llave de la integración social universal, pero si quiero resaltar la importancia de la educación para fomentar la socialización de la persona , y con ello también , favorecer la integración social.

**Manolo
Martínez
Fernández.**

Ldo. en Derecho

La disfasia o disfemia, esa gran desconocida y mi experiencia con ella

La disfasia o disfemia es una de las minusvalías menos conocidas para la gente de a pie y quizás también para algunos de los que la padecen.

Para las personas que desconocen en qué consiste, cuando están ante una persona con ella tienden a asociarla con el retraso mental o bien con la sordera. Esta idea surge de algunos que dicen ser expertos en la materia y que suelen hacer mal uso de la definición y tienden a generalizarla asociando a dicha minusvalía con esos trastornos.

Definen la disfasia como: "La incapacidad o trastorno del lenguaje que se manifiesta por una alteración de la expresión del lenguaje oral y que afecta a la comprensión la cual comporta

asociado retraso mental, comprensión oral y aprendizaje" pero no hacen mención alguna a los tres tipos diferenciados de disfasia que en realidad existen y que son: la disfasia sólo oral, la disfasia comprensiva, es decir la incapacidad de comprender el lenguaje oral y la última categoría que es una mezcla de los dos tipos anteriores, lo cual es ciertamente injusto debido a que no todas las disfasias son iguales y en algunos casos esto suele condicionar y dificultar la relación con los demás a los que pertenecen como yo a la primera categoría.

Por si no tuviéramos pocas dificultades para relacionarnos tenemos que soportar una más, una vez expuesta esta crítica pasaré a explicar mi expe-

riencia con la disfasia, la cual me ha condicionado mucho mi vida, mi relación con los demás y estoy por afirmar que de no haberla padecido hubiera podido progresar más a nivel personal y profesional de lo que en realidad he podido.

En el apartado profesional el punto crítico suele ser el de la entrevista de selección y la típica llamada de teléfono para que te den la dirección de la empresa puesto que ambas te tienes que expresar oralmente, sé que tengo a tres enemigos en contra: el primero de todos es la secretaria o recepcionista que cuando llamas desconoce tu dificultad y no te entiende. Si consigues pasar el siguiente es el encuestador, y por último el lenguaje oral, y se

que este es el peor de todos debido a que es este último el que condiciona toda la entrevista no importa que tengas muchos conocimientos sobre el puesto o que seas el candidato ideal, el encuestador te va a descartar, ¿por qué?, muy fácil, por la definición que al principio he criticado puesto que en la entrevista no se incluye una prueba práctica de tus conocimientos.

En cuanto al terreno personal lo enfocaré a mi escasa relación con el sexo opuesto que es donde más me ha condicionado, puesto que cuando trato de conocer a alguien que me gusta y que intuyo que puedo gustar

se produce en mi interior una lucha interna, mi deseo es ir y debo confesar que en primer lugar y quizás debido a mi dificultad no soy capaz de encontrar las palabras para entrar en conversación, es decir, dar el primer paso, y entonces tiendo a ser negativo y pensar qué pasaría si las cosas no fueran bien y cuando fuera a dirigirme a la dama en cuestión no me comprendiera y aceptara tal como soy, en otras palabras que pensara algo que no se corresponde con la realidad, para mí, como para cualquier persona, es importante que esto último no ocurra pero si ocurre se que me deprimiré, posteriormente

cuando todo a pasado y he perdido dicha oportunidad siento dolor, rabia, este estado hace que me sienta mal por no haber sabido resolver dicha situación de la otra manera.

He de confesar que no es fácil convivir con ella en la era de la comunicación aunque claro esta para las personas que no la padecen no ven el problema en su total dimensión pues no pueden ponerse en el lugar de la persona que padece dicha discapacidad.

Xavi De la Fuente

La feina, una bona manera de fer amics

Després de treballar al Tibidabo, tal com us vaig explicar, on vaig acabar una mica desanimat, i alguna altra experiència, ara treballo de monitor de transports.

La feina la vaig trobar a Aspace a finals d'abril, on fa anys que estic fent cursets i buscant feina. El primer grup que portava eren nois del centre de Poble Nou, es dien: Sergi, Ascesión, Míriam i Pere.

No els coneixia perquè no havia estat mai en aquest centre, però no em va costar agafar confiança amb ells. Al Sergi li agradaven molt les noies i dir-los coses per la finestra, la Míriam tenia parella al centre, i quan em volia ficar amb ella li deia coses d'ell i s'enfadava, l'Ascen (com li deia) era molt carinyosa i el Pere era amb qui patia una mica perquè no l'entenia quan em deia alguna cosa, la mare amb va dir que se l'entenia amb la mirada.

Després d'això vaig fer una suplència d'un altre grup. Els nois anaven al

mateix centre i es dien: Sergi, David, Oscar, Ricardo, Núria, Pepe i Irene. Parlavem de moltes coses, com per exemple, d'anar a la discoteca a lligar, i tots em deien que sí. Vaig estar amb ells una setmana, quan els vaig dir que el dilluns venia la seva monitora es van posar tristes i l'Oscar gairebé es va posar a plorar, i li vaig dir que encara que no els portés ens veuriem cada dia i es va quedar més tranquil.

Al juliol van fer un partit de futbol i bòqua, li vaig preguntar el Josep (director del centre) que si podia anar-hi i em va dir que sí. El dia del partit vaig portar la càmera de filmar. El par-

tit era entre el centre de Poble Nou i el de Badalona. No sabia a quin equip animar. Al final van guanyar els de Badalona i els de Poble Nou es van quedar una mica desanimats i jo els vaig dir que era igual, que l'any que ve guanyarien ells. Ens vam posar a dinar i ens vam ajuntar molta gent. Aquell dia al Centre Pilot m'ho vaig passar molt bé.

A finals de juliol començaven les vacances i els vaig dir que ho passessin bé i que ens veuriem al setembre.

Ara estic amb un altre grup. Al setembre em va trucar el Llorenç abans de començar i amb va dir que portaria uns altres nois del Centre de Badalona, els nois es diuen: Pau, Sandra, Irene, Maria, Raquel i Ferran.

Del Pau i la Raquel me'n recordava de Numància i de jardineria, però la Sandra i la Maria es recordaven de mi de quan anava a l'altre centre.

Ha hagut dies que algun noi/a ha vingut desanimat o s'ha posat a plorar i he parlat amb elles i les he intentat ajudar, almenys les he fet somriure. Amb aquest grup és amb el que més confiança he agafat, i no se perquè, pel caràcter dels nois, per les bromes o la confiança que hem agafat tots.

Aquest treball és el que més m'ha agratat, perquè m'agrada estar amb ells i perquè m'ha fet pujar els ànims, i saber que puc ajudar els nois. Això per mi significa molt.

Lluís Blanco

Inmadurez y Parálisis Cerebral

Caterina Lloret, profesora de Historia de la Educación Especial en la Facultad de Magisterio, en una de sus clases dijo: "La sobreprotección se convierte siempre en rechazo". La sobreprotección y el rechazo son aparentemente dos conceptos divergentes, pero si los observamos detalladamente nos percatamos de que existe una extraña simbiosis entre ambos.

Al analizar de manera minuciosa los conceptos tan antagónicos como pueden ser sobreprotección y rechazo, nos damos cuenta de que entre ambos existe una importante interrelación. Si examinamos el concepto sobreprotección, así como el por qué se produce, o cuales son sus causas, inmediatamente comprobaremos esa interrelación tan aparentemente absurda entre sobreprotección y rechazo.

Vayamos por partes:

1. ¿Qué es la sobreprotección? La sobreprotección, como bien su palabra dice, es proteger excesivamente a algo ó alguien que por sus circunstancias lo consideramos más frágil.

2. ¿A quien sobreprotegemos? Solemos sobreproteger a aquellas personas que consideramos inferiores, indefensas, vulnerables al resto de nuestra "sociedad estándar" es decir, y ahora introduciéndonos más en el tema, a los discapacitados, y más concretamente a las personas etiquetadas como grandes discapacitados.

3. ¿Por qué se protege más a este colectivo que a otro?

Los grandes discapacitados son personas con menor grado de autonomía, física, lo que significa que precisan mayor ayuda para realizar sus actividades de la vida cotidiana.

Esta falta de autonomía física generalmente, lleva a convertirlos (con el tiempo) en personas sin ningún tipo de voluntad propia, sin poder de decisión, sin atreverse a relevan sus propios sentimientos, sus deseos y/o necesidades; porque sus cuidadores han pasado de estar únicamente de al cuidado de sus necesidades, al hecho de estar frente de su tutela absoluta. Agravándose aún más el tema cuando el discapacitado proviene de una considerable situación socio-económica. Es decir, que esta situación se convierte en un círculo vicioso, ya que, tanto para unos como para otros es más cómodo tutelar, por un lado, y ser tutelados, por otro; en lugar de ser los discapacitados quienes tomen sus propias riendas, sabiendo asumir tanto sus éxitos, así como sus fracasos.

4. ¿Cuál es la conclusión a la que llegamos?

Como conclusión podríamos decir que, repitiendo lo anteriormente anunciado, que esta situación se convierte en un círculo vicioso, que resulta más fácil para los cuidadores de los paralíticos cerebrales proporcionarles todo aquello que ellos creen que necesitan, tanto a nivel material como emocional, que preocuparse de sus problemas, angustias....Darles las her-

ramientas necesarias para que como cualquier ser humano pueda tomar sus propias decisiones, así como para poder asumir tanto sus éxitos como sus fracasos. No debemos olvidar la famosa teoría de Skinner "estímulo - respuesta", que puede aplicarse completamente a este caso.

Pero resulta más fácil seguir la línea asistencial (para los cuidadores) que aceptar sus necesidades, problemas..... En pocas palabras, "aceptarlos como PERSONAS"

5. ¿Cuáles son, generalmente, los resultados?

Los resultados por desgracia son generalmente, que los paralíticos cerebrales (ó cualquier otro tipo de los llamados grandes discapacitados) se acomodan a esta sobreprotección, la cual les lleva a una absoluta inmadurez, y sin que ellos se den prácticamente cuenta, al RECHAZO COMO PERSONAS.

Finalmente, sólo cabe decir, que a lo largo de mi trayectoria tanto a nivel personal como profesional, me he encontrado con personas afectadas de Parálisis Cerebral, independientemente del grado de afectación que tengan, que desgraciadamente, me han demostrado que lo que dijeron en su momento Caterina Lloret; no es una simple teoría, si no la cruel realidad.

Mercè Serra

Diputació
Barcelona
àrea
de benestar
social

Ajuntament de Barcelona

Àrea d'esports

També col·labora amb ASPACE

**FUNDACIÓ
OSCAR RAVA**

DES D'ASPACE ESPORTS.....UNA IL·LUSIÓ FETA REALITAT!

Fa temps que perseguíem el somni d'iniciar una **ESCOLA DE FUTBOL INFANTIL**

per a nois i noies amb paràlisi cerebral i patologies afins, i des d'aquest gener passat, s'ha fet realitat!

Aquesta escola està patrocinada ni més ni menys que pel jugador del Barça **Xavi Hernández** !!

De moment ens ha regalat unes equipacions molt maques i estem preparant un acte oficial de presentació de l'Escola de Futbol en la que es farà una exhibició del 1er equip i contarem amb la seva presència!

Si esteu interessats RECORDEU QUE:

- L'equip entrena els dimarts a les 18h
- En el camp d'esports del Centre Pilot de Montjuïc
- Els entrenadors són el Lluís Sierra i el Toni Moraleda, jugadors del 1er equip.
- A partir de 8 anys endavant.

La DIRECCIÓ de l'Escola la porten els 2 entrenadors del 1er equip d'**ASPACE ESPORTS**,
el **Xavi Vidal** i el **Chema Martín**.

Tots han posat en aquest projecte molta il·lusió i estem segurs que poc a poc l'Escola anirà creixent en quantitat de jugadors i en qualitat!

Per això, passeu aquesta informació a qualsevol noi i noia que hi pugui estar interessat.
No necessites tenir un bon nivell sinó només ganes de passar-t'ho bé !!

T'HI ESPEREM !

Carlota Cendoya
ASPACE ESPORTS

esports@aspacet.cat.org, telèfon de contacte: 93-4240903/4/5

DM
DOUBLE MATCH

ARQUITECTURA Y GESTION
PROYECTOS • REFORMAS • LEGALIZACIONES

TALLERS A. GALOFRÉ
SERVEI OFICIAL PEUGEOT

Taller: Cardener, 11 • Tel. 93 284 26 94
Ventes: La Granja, 25 • Tel. 93 218 53 37

Mecànica - Xapa - Electricitat - Ventes Vehicles Nous
Ampli Mercat Vehicle d'Ocasión - Assegurances - Accesoris

Descompte Especial als amics i Associats de:

CONNEXIÓ ASPACE

Reparam totes les marques

PARA DISFRUTAR DEL AUTOMÓVIL

Po. San Gervasio, 34 Pral. 2a.
08022 Barcelona

Tel. 699533266
699533305
Email. MTSARQ@terra.es

RAVIGO, S.L.

NI HAO (Sombras de la China)

Este artículo se basa en el E-mail que les envié a mis amigos y familiares pocos días después de llegar de la China. Podría estar mejor redactado, lo reconozco, pero perdería su gracia y si lo cuento todo sería una novela.

Queridos hermanos en Cristo, familiares, amigos y demás gente de mal vivir:

Para vuestra suerte o desgracia ¡He vuelto de la China! Volví el jueves pasado pero el miércoles, el pobre Vicenç, que me acogió en su casa los últimos días, estaba en una cama, sin fiebre y yo en otra con 39°. En Pekín lucía un sol escandaloso y el cielo estaba más azul que nunca. Quería haber aprovechado el día para comprar cuatro pijadas más, la verdad, no compre mucha cosa, lo justo para la familia, darme el cuarto y el último masaje chino, a cual mejor, y hacerme la manicura, pero no pude. El sábado se casaba una amiga mía, tampoco pude ir a la boda. Hice el viaje más largo de mi vida, con antibióticos y analgésicos, pero llegué a Barcelona donde mi madre me esperaba y me dijo, por primera vez en muchos años, que me había echado de menos. ¡Creo que doña Bernarda, mi madre, se está haciendo mayor! ¡Yo sólo la eché de menos cuando estaba enfermita en casa de Vicenç!

Mr. Lee, mi guía y acompañante chino - un joven alto, enjuto, con gafas, anglo hablante-, me estaba esperando en el aeropuerto de Pekín con un gran cartelón que ponía: "ROSA" -como si yo fuera la única Rosa que llegaba a Pekín ese día-. Se portó muy bien. Miraba por mi economía, ha hecho unas fotos de impresión ¡En la mayoría hasta salgo bien y todo! Lo malo es que sólo tengo dos fotos tuyas, una se la hice yo cuando estaba medio dormido y la otra nos la hizo un coreano en el Palacio de Verano el último día que pasamos juntos en Pekín. Mr. Lee tenía que mudarse de piso y me pidió que le dejara dos días libres para hacer el traslado. Me explicó que, ahora en la China el banco te adelantaba el dinero y que después se lo ibas pagando poco a poco, cuando le contesté que España también se hacía así la mayoría de las veces, él me dijo: "¿De verdad?". Como mi amigo Vicenç y Arrate, su mujer, me

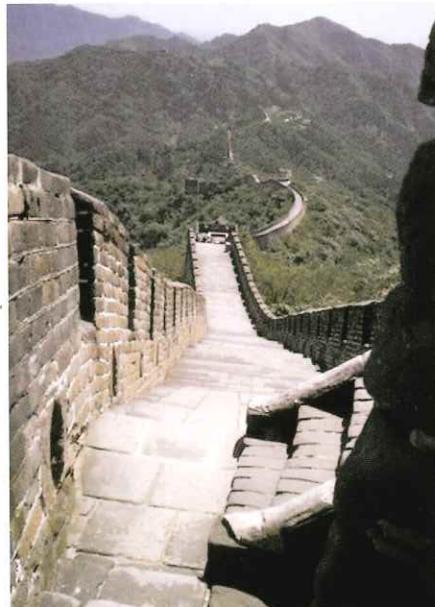
acogieron en su casa y como eran un par de días para ir de compras, pues le dije que sí.

Pero mi viaje empezó en Barcelona con mi madre y uno de mis hermanos, a cual de los dos más histéricos, que me acompañaban al aeropuerto para coger un avión que, vía Helsinki, me llevaría a Pekín.

La primera anécdota del viaje surgió en el mismo aeropuerto. Se celebraba, por esas fechas, un certamen europeo de atletismo en Helsinki, como yo viajaba vía Helsinki, no me extrañó ver un grupo de discapacitados, al que no presté mayor atención, con sus acompañantes. Los discapacitados, los menores que viajan solos, las madres con bebés... solemos embarcar antes, pero aquel 17 de agosto no fue así y alguien del grupo de atletas discapac-

me quedé dormida un buen rato. Con más de una hora de retraso llegamos a Helsinki, donde me despedí del grupo de atletas deseándoles suerte. Me recogieron con el tiempo justo para embarcar hacia Pekín, tan justo que casi no pude ir al servicio. Embarqué junto al pasaje y me pareció ver que primera no iba llena, hubo un error con mi asiento y tuve que cambiar, aproveché la oportunidad para preguntarle a la azafata si podía pasarme a primera a lo que respondió: "Está lleno". Ocupé el asiento que me correspondía, ventanilla, a mi lado una rusa que, por lo que pudimos entender, trabajaba en Italia, y al lado de la rusa, en pasillo, una china con la que hablaba en inglés y nos preguntamos que decía la rusa ya que su inglés era muy básico al igual que su italiano. Ambas me ayudaron en todo lo que estaba en su mano y les pedía, incluso a llenar los impresos de entrada a la China.

itados comentó: "Deberíamos embarcar nosotros primero ¿No?" Yo me giré y respondí: "¡Pues sí!". A lo que siguió: "¡Hola Rosa! ¿Qué haces aquí?". Era la voz de Lorena, una de las acompañantes del grupo, que trabaja ¿Dónde? ¡En ASPACE! Obviamente me reconoció ella a mí, ya que es muy joven y yo muy despistada para las caras nuevas y los nombres. Como nos pusieron a todos juntos el vuelo se hizo mucho más agradable, aunque

Vicenç había preparado cuidadosamente mi llegada. En la China es una odisea pasar el control de aduanas, todos muy eficientes te revisan de arriba abajo, miran tu pasaporte dos veces, te vuelven a mirar como si fueras, casi, un criminal de guerra y piensas: "¡Cristo, dónde me he metido!" Te hace gracia, tu vas en tu silla de ruedas y una china, en este caso, te empuja, te presenta la documentación, te pasa para que te vean bien. Tu dices hola estoy aquí y lo que puede resultar un trauma, resulta divertido.

Como ya he dicho allí estaban Mr Lee con el cartelón y Hao, la secretaria de Vicenç, flaca, muy simpática, con un español perfecto, lo que hizo que no me sintiera extraña en un primer momento. Nos estaba esperando un taxista que conoce Vicenç. Hao y yo

hablábamos animadamente en español en la parte de atrás del coche, hubo un momento en que me dirigi a Mr. Lee en inglés y me contestó: "Perdone, no hablo español". Hao me aclaró que no era raro que Mr. Lee no me entendiera ya que no estaba acostumbrado a mi acento y que los chinos tampoco entienden un inglés perfecto, lo cual me consoló bastante. He de confesar que a lo largo del viaje muchas veces no entendía a Mr. Lee ya que el inglés con acento chino cuesta de entender y zanjaba la situación con un: "Sí, sí...".

Para mí eran la una de la madrugada, para ellos las siete de la mañana cuando llegamos al hotel y me registré por primera vez en la China, la primera de las trece o catorce que tuve que registrarme en sendos hoteles, esto es un de los indicadores junto a los cuatro o cinco aviones, dos trenes rápidos tipo AVE, cuatro o cinco autobuses interurbanos, múltiples taxis (Mr. Lee no conduce) y dos cortas travesías fluviales en barquitos de bambú de tipo "¡Percha Tonet!", de lo quieta que estuve por aquellos parajes asiáticos.

No escogí hoteles de lujo, le dije a Mr. Lee que con tal que estuvieran limpios y hubiera un baño era suficiente. Hoteles adaptados no eran, primero porque no eran de nueva construcción y segundo porque eran de tres estrellas, uno de ellos sin ascensor ¡Eso si! Cambiaban todos los días el gel, el champú, el cepillo de dientes, las toallas... Pero estaba todo controlado, me llevé "por despiste" dos perchas del hotel de Shanghai y en recepción me hicieron abrir la maleta y devolverlas. ¡En la China no se puede ser "despistada" en

Shanghai menos! En Shanghai son de lo más estúpido que hay en el país. Es la ciudad más grande, más cara y más occidental de la China. Mezcla altos edificios, tipo Nueva York, con edificios coloniales tipo parisino, parques tipo inglés, casas humildes chinas, y especie de chaletitos japoneses, ejemplo de las culturas que se la han disputado. A esta mezcla de estilos arquitectónicos y paisajístico, la rodean grandes cinturones que serpentean por la ciudad formando puentes y avenidas imposibles de cruzar. A Shanghai le ocurre como a París, salvando las distancias, Shanghai sería maravillosa sin sus moradores, al igual que París sin los parisinos ¡Es una opinión!. Pekín es más acogedor, más "pequeño", en la China creo que no hay nada

pequeño, y la gente parece más amable, más sonriente, puede que más inocente.

Por raro que parezca, la comida china es muy variada, lo que pasa es que los chinos hacen una comida fuerte al día y, a veces Mr. Lee, que dormía en una habitación para guías, no parecía entender que los europeos desayunáramos, comemos y cenamos, y algún día me he quedado sin cenar, lo cual no me ha ido nada mal porque he perdido algún kilito, que me hacía falta.

Mr. Lee me ha cuidado bien. Me hacía montaditos de arroz, carne o pescado

y verdura con los palillos en la cuchara para que pudiera comer, porque, obviamente, los palillos y yo no hacemos buenas migas. Los primeros días me decía que no tenía hambre hasta que deduje que no comía por que consideraba que aquel lugar era "muy caro". Me lo llevé a la correspondencia donde estaba Hao, y le dije que en mi casa se desayuna, se come y se cena cada día y que como pagaba yo, que

comiera que se me iba a desmayar un día.

Mr. Lee es un "maniático de la limpieza", cosa rara en un chino y antes de cada ágape había que lavarse las manos, a veces llegamos al restaurante nos sentábamos y para que no me levantara, era capaz de traerme una palangana para que me lavara las manos, pero él después de haberse

lavado las manos podía ojear el periódico mientras esperábamos que nos sirvieran la comida. Me subía el desayuno, comprado en el super, porque decía que era muy caro desayunar en el hotel y además, como cerraban pronto el comedor, era muy temprano para mi y no tenía porque levantarme temprano para desayunar, menos cuando el desayuno estaba incluido en el precio.

El joven Mr. Lee, encontraba las mejores ofertas de vuelos, las mejores ofertas en hoteles de la categoría escogida, es un perfeccionista y a la hora de comprar mira que todo esté correcto, que no haya ninguna tara en producto y que el precio sea razonable y justo. Sabe distinguir las cosas buenas de las falsas. Sabe muchísimo de China pero sin embargo no sabe quien es Elvis Presley, ni Julia Roberts, ni Richard Gere... pero ha oído hablar de los Beatles, aunque no reconoce sus canciones, dice que ve películas y oye canciones en inglés para aprender el idioma pero que no se queda con los nombres de los actores o de los cantantes. Tiene buen gusto, es, como todos los chinos, cabeza cuadrada. ¡Es un gran chaval que habría que pulir un poco y muy honrado!

Gracias a este fantástico personaje he visto una China que poca gente ha visto. Hubiera visto más, pero la prudencia y el respeto por una cultura desconocida y muy diferente a la nuestra, me han llevado a callar y a observar sin preguntar ni comentar.

He visto muchas cosas y mi viaje ha sido un viaje interesante, tranquilo y relajado, con mucho cambio de hotel, viajes largos, con campo, ciudad, espectáculos, mercadillos en cada esquina y una palabra clave, regateo. He conocido a gente rica de espíritu y en conocimiento, gente que se preguntaba que hacía una persona como yo tan lejos de su país, al menos es me decía Mr. Lee que decía la gente. Los chinos son un poco raros, negociantes y con orgullo. En el medio rural viven dignamente su pobreza y en la ciudad sobreviven con muy poco y son como hormiguitas. Gente respetuosa con los extranjeros, entre otras cosas porque les va la vida en ello. Siempre dispuestos a aprender las costumbres de los extranjeros para los que trabajan para hacerles la vida más fácil y así poder avanzar hacia un mejor status

¡Ah! Si vais a la China repasaros el inglés o aprended chino, aunque son muy expresivos y te ayudan y hacen lo posible por entenderte, menos en Shanghai, y si os da una urgencia y necesitáis imperiosamente ir al servicio fuera del hotel, llevad papel higiénico y un catre plegable con un agujero, porque la mayoría de los servicios son letrinas y tienes que hacer mayores y menores o al aire o en cuclillas, postura que también usan para descansar los chinos en lugar de sentarse.

Vicenç le pidió a Mr. Lee que me acompañara al aeropuerto para llenar los papeles de salida de la aduana diciendo que no tenía nada que declarar. Así lo hizo el joven Lee mientras yo esperaba en el coche con el chofer de Vicenç, que también se llamaba Mr. Lee, mi Mr. Lee se las arregló para

que le dieran los papeles de aduana y rellenarlos con mi pasaporte en mano. ¡En mi vida he usado tanto mi pasaporte! Cuando me ayudó a bajar del coche me dijo: "Rosa: La última vez que la ayudo" Yo estaba más de allá que de acá y le contesté con una sonrisa. Vino con una azafata de tierra con una silla de ruedas. Me acompañó hasta la zona de embarque, la azafata continuó sin parar y de repente vi que mi Mr. Lee se había quedado atrás, no lo dejaban continuar, me giré y vi que me decía adiós con la mano, me dio tristeza esa despedida.

Pues nada gente, si os interesa algo en concreto me lo preguntáis o lo consultáis en la guía de Lonely Planet. ¡Ah gente! La China también es el país de las escaleras, Si vais en silla llevad la manual, no se os ocurra llevar la eléctrica

Espero veros pronto para que veáis las fotos (264) pero nos tendremos que reunir frente a un ordenador porque son digitales y no se si pasará a papel alguna.

El dragón chino aun está dormitando, esperemos que despierte poco a poco y tarde en despertar.

Rosa Ortolà
19 de diciembre de 2005

P. D. ¡Ah! Ni hao es el "Hola, buenos días, buenas tardes, buenas noches..." en chino

FUNDACIÓN
Mª Francisca de
ROVIRALTA

INSTAL-BANY, S.C.P.
AIGUA - GAS I ELECTRICITAT
CALEFACCIÓ - AIRE CONDICIONAT
VENDA DE MATERIALS

Consell de Cent, 123 - Tel./Fax 93 426 32 17 - 08015 BARCELONA

Barnataxi
SERVEI PERMANENT
LES 24 HORES
93 357 77 55

esportcat

José Ignacio Arroyo Diez
Óptic optometrista

Pi i Margall, 13 08024 Barcelona
Tel.: 93 284 48 08 optimavision@terra.es

OPTIMAVISION

Tindrem residència

Volem informar-vos d'un nou servei que disposarà ASPACE per persones amb paràlisi Cerebral i afins , es tracta d'una Residència .

La Residència , estarà ubicada prop del Centre Pilot Arcàngel San Gabriel a la muntanya de Montjuïc c/ Tres Pins s/n .

Tindrà una capacitat de 45 places de les quals 5 seran per respir familiar

D'altra banda hi haurà un centre de dia amb capacitat per 60 persones .

Disposarà també, d'un centre de rehabilitació de més de 70m² així com una piscina adaptada, dels quals podran gaudir la resta d'usuaris dels diferents serveis d'ASPACE.

Entre altres objectius volem que les persones que estiguin en aquest centre, es trobin com a la seva llar , fent plans d'actuació, que responguin a les seves necessitats individuals. Volem dissenyar uns plans específics , d'aprenentatge, d'autocura, de comunicació , de rehabilitació física,

etc, de manera que estiguin actius durant tot el dia. Coordinarem els serveis mèdics, d'esports, de lleure ja existents a ASPACE perquè puguin gaudir els residents.

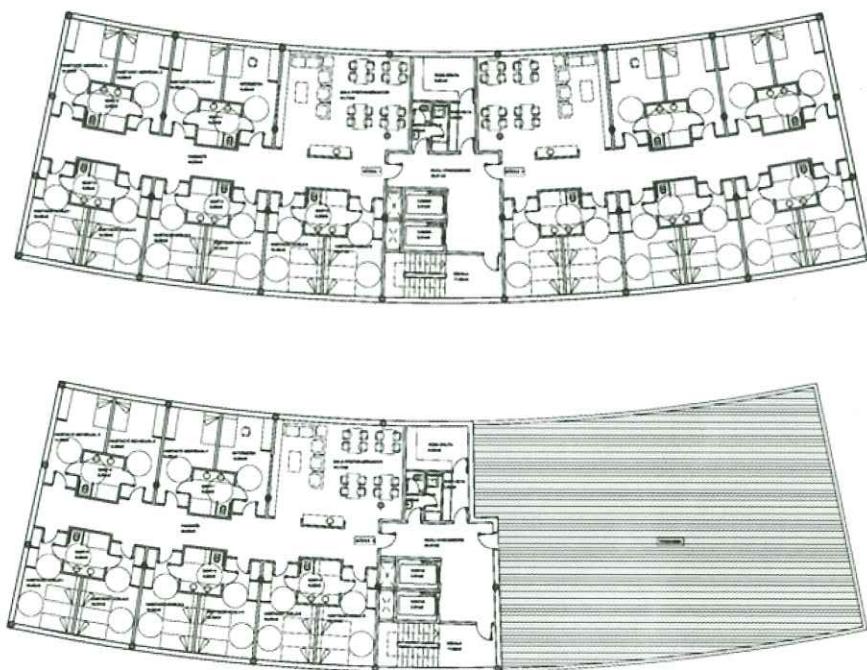
Elaborarem un pla de participació familiar , social i comunitàri per mantenir la seva integració .

Qui podrà ocupar aquestes places? Persones amb paràlisi cerebral I patologies afins del perfil esmentat majors de 18 anys d'ambdós sexes amb un Grau de dependència gran o moderada i que per diferents motius familiars no puguin estar atesos a casa seva.

Cronograma: Actualment ja està fet i acceptat per Urbanisme l'avantprojecte, està previst que durant el últim semestre de 2006 es faci el projecte, i els tràmits de permisos , per poder construir durant el 2007 i posar-la en marxa l'any 2008.

Consol Lemonch
Gerent d'Aspace

QUADRE DE SUPERFÍCIES: MÒDUL	
	SUPERFÍCIE ÚTIL
SALA D'ESTAR-MENJADOR	44.77 m ²
INFERNERIA	14.94 m ²
HABITACIÓ INDIVIDUAL 1	14.88 m ²
HABITACIÓ INDIVIDUAL 2	14.88 m ²
HABITACIÓ INDIVIDUAL 3	14.90 m ²
HABITACIÓ DOBLE 1	18.45 m ²
HABITACIÓ DOBLE 2	18.42 m ²
HABITACIÓ DOBLE 3	18.38 m ²
HABITACIÓ DOBLE 4	18.43 m ²
HABITACIÓ DOBLE 5	18.45 m ²
HABITACIÓ DOBLE 6	18.41 m ²
BANY 1	8.29 m ²
BANY 2	8.29 m ²
BANY 3	8.29 m ²
BANY 4	8.29 m ²
BANY 5	8.29 m ²
PASSADÍS	45.50 m ²
SUPERFÍCIE ÚTIL MÒDUL = 279.83 m ²	
ESCALA	17.90 m ²
NUCLI ASCENSORIS	25.31 m ²
CABINA 1	2.31 m ²
CABINA 2	2.31 m ²
SERVEIS-NETEJA	6.72 m ²
ROBA NETA	4.35 m ²
ROBA BRUTA	9.62 m ²
SUPERFÍCIE ÚTIL NUCLI-SERVEIS = 67.51 m ²	
TOTAL SUPERFÍCIE ÚTIL P3=	347.34 m ²
TOTAL SUP CONSTRUITA P3 =	405.938m ²

TOTAL SUPERFÍCIES RESIDÈNCIA		
	SUP ÚTIL	SUP CONSTR.
PLANTA BAIXA	813.68 m ²	868.76 m ²
PLANTA PRIMERA	650.13 m ²	708.26 m ²
PLANTA SEGONA	627.17 m ²	708.26 m ²
PLANTA TERCERA	347.34 m ²	405.93 m ²
TOTAL SUPERFÍCIE ÚTIL =	2198.20 m ²	
TOTAL SUPERFÍCIE CONSTRUITA =		2483.20m ²

VENDING SERUNIÓN

93 480.06.20

Entrevista 4x4. La futura llei de dependència

L'estat espanyol està treballant en una nova llei que s'anomenarà "Ley de Promoción de la Autonomía Personal y Atención a las Personas en Situación de Dependencia".

Aquesta llei té com a objectiu, permetre, que persones que, ja sigui per l'enveliment o per alguna minusvalidesa, no poden desenvolupar les activitats de la vida diària de forma autònoma, puguin, en igualtat de condicions, disposar d'un catàleg de prestacions i serveis que atendran les seves necessitats i que garantirà l'estat, en les prestacions bàsiques, i les administracions.

La llei es troba en la fase de la presentació i discussió de l'avantprojecte amb institucions, organismes i entitats.

Es tractava d'un repte inajornable, el d'atendre a persones que necessiten un suport per poder exercir els seus drets de ciutadania, accedir als bens socials, i desenvolupar les activitats essencials de la vida diària.

Així, en els anys 80 Espanya va desenvolupar l'actual sistema d'assistència sanitària, el sistema educatiu i la seguretat social. L'avantprojecte de la llei de dependència implantarà, el que han anomenat, el quart pilar en l'Estat del Benestar.

Espanya ha assolit un nivell econòmic i social que permet abordar aquest projecte. El model que es vol implantar és el dels països nòrdics i el calendari d'actuacions començaria l'any 2007 en què atendria a unes 200.000 persones fins al 2015, atenent a 1 milió i mig, i ja estaria totalment implantada.

El finançament correspondria al Govern de l'estat, a les comunitats autònombes, i es completaria amb l'aportació dels usuaris, que corresponien entre el 30 o 35% del cost total.

Aquesta llei vol oferir una xarxa de recursos variada que va des de la regulació de prestacions econòmiques, la teleassistència, la creació de residències... fins a la remuneració (al cuidador) de les persones que en tinguin cura (amb alta a la seguretat social), que seria el punt més nou.

No cal dir que actualment hi ha una greu mancança en aquest tipus de serveis, amb desigualtats entre municipis, entre àrees urbanes i rurals... i que les famílies són les que assumeixen aquesta atenció i suporten el cost econòmic.

Les organitzacions de discapacitats confien en que ajudi a corregir les grans deficiències en la cobertura al col·lectiu. Cal dir que en la actualitat Espanya és un dels països que menys destina a serveis socials (França, per exemple, destina quatre vegades més).

Com accedir al sistema nacional de dependència?

S'haurà de demanar una avaluació per determinar el grau de dependència a la comunitat autònoma on resideixi la persona, que serà vàlid a tot l'estat. En aquesta avaluació s'especificaran les atencions que es poden requerir.

Un cop determinat el grau, les persones amb situació de dependència accediran a un programa individual d'atenció que s'establirà en els serveis socials que determinin les comunitats autònombes. En el programa individual es determinaran els serveis i les modalitats d'intervenció més adients per les necessitats de cada persona.

L'Estat garantirà les prestacions i serveis que es determini reglamentàriament, amb categoria de serveis, prestacions econòmiques i finançament de necessitats específiques.

Pepo

1- ¿Has sentit a parlar, o has llegit quelcom sobre la futura llei de dependència?

La veritat és que si que he sentit alguna cosa per les notícies, però no hi ha massa informació disponible

2- Què en saps d'ella? , Què opines? En aquest projecte de llei, es pretén donar un suport diferenciat a cada tipologia de persona en dependència. Els serveis bàsics que prenenen donar són::

- Ajudes tècniques per a la llar
- Centres de dia especialitzats i ajudes personalitzades
- Residències

Una part d'aquests serveis els haurà de pagar la persona que rebi el servei. La meva opinió és que pot ser una millora del sistema actual, però això dependrà del pressupost destinat per a aquesta llei i de com es distribueixi.

3- Defineix el concepte: autonomia. Una definició d'autonomia pot ser: Capacitat d'una persona per realitzar les activitats bàsiques de la vida diària sense l'atenció o l'ajuda d'una altra persona.

4- Creus que la tasca de "protegir el futur" de les "persones amb dependència" és més una tasca del estat que de la família? Crec que és una tasca que ha de realitzar l'estat, ja que l'estat té una funció que és la de millorar les condicions de vida de la gent que viu en l'estat. I aquesta funció no pot ser assumida pels familiars.

Miguel Carrasco

1.- ¿Has oido hablar, o has leído alguna cosa sobre la futura Ley de Dependencia? Las noticias que tengo sobre la futura Ley de promoción de la Autonomía Personal y Atención a personas con Dependencia, me han llegado principalmente por los medios de comunicación, radio, televisión, prensa, que inciden en los aspectos más llamativos del proyecto de Ley y no dan una visión global de la misma.

2.- ¿Que sabes de ella, que opinas? A/ Entiendo que el objetivo de esta Ley es doble: Por una parte "liberar a las familias" sobre las que recae, casi exclusivamente, el cuidado de los españoles que no pueden valerse por si mismos.

Por otra que todos los discapacitados, enfermos,... sean atendidos correctamente y puedan desarrollar todas sus capacidades. B/ Creo que se ha puesto excesivo acento en las prestaciones económicas que pueden llegar a recibir los familiares que cuidan a una persona dependiente; cuando en la Ley aparecen como excepcionales, y muy poco en la posibilidad que estos familiares puedan tener un proyecto de vida distinto al de cuidar a su padre, madre, hijo.

3.- ¿Define el concepto autonomía? Autonomía es poder realizar las decisiones que has tomado sobre tu vida, sean mínimas como lavarse o vestirse o importantes como que estudiar, donde trabajar, etc..

4.- ¿Dependencia es más una faena del Estado que de la familia? Estoy convencido que es el Estado quien ha de garantizar que las personas dependientes reciban la atención necesaria para poder tener una vida en condiciones de igualdad con el resto de los españoles.

Suggerències del butlletí

Àngel Gil, director del Programa per a l'impuls i l'ordenació de la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a les persones amb dependència (ProdeP), de la Generalitat de Catalunya.

1- ¿Has sentit a parlar, o has llegit quelcom sobre la futura llei de dependència? Si. De fet, i degut a la meva responsabilitat en l'Administració de la Generalitat de Catalunya, he seguit tot el procés d'aquesta iniciativa legislativa. Primer com avantprojecte, i a partir del mes de març, com a projecte de llei.

2- Què en saps d'ella? , Què opines? Que és una iniciativa que suposarà un canvi substancial i progressiu en l'atenció i protecció de les persones que es troben en situació de dependència funcional. Hi han aspectes del projecte de norma que segurament no acaben d'agradar-me, com l'encaix d'aquesta norma en les lleis autònòmiques de serveis socials, o com s'han distribuït les responsabilitats entre les administracions i els usuaris. Bé, en qualsevol cas són aspectes referits a aspectes organitzatius i de finançament. Malgrat això la valoració global és positiva i no cal oblidar que el projecte encara està en fase de discussió en el Congreso de los Diputados i per tant, encara sotmès a modificacions.

3- Defineix el concepte: autonomia. Poden existir diferents definicions conceptuals, en funció del marc epistemològic de partida. Jo prefereixo definir-la com està en el projecte de llei: "Capacitat percebuda de controlar, afrontar i prendre decisions personals, sobre com viure d'acord amb les normes i preferències pròpies". Es podria afegir: "Exercir un poder de decisió sobre la pròpia existència i participar i incorporar-se activament en tots els àmbits de la vida comunitària."

4- Creus que la tasca de "protegir el futur" de les "persones amb dependència" és més una tasca de l'estat que de la família? No. Crec que en primera instància és responsabilitat de la persona, mitjançant sistemes de previsió, i després, tant de la família com dels poders públics. El que no poden fer els poders públics és abandonar a les famílies davant d'una situació complexa i creixent com són les situacions de dependència, sobretot en el marc d'una nova sociologia de la família i de la dona. Per tant és necessari un pacte ciutadania-poderes públics, en la línia que apunta la futura llei. La família ha d'estar implicada, però els poders públics han de garantir ajudes i suports.

Sandra Millet

1- ¿Has sentit a parlar, o has llegit quelcom sobre la futura llei de dependència? Sí, és un tema important per nosaltres, atès que l'atenció a les persones amb paràlisis cerebral pot millorar. És la primera vegada en el nostre país que des de l'administració es planteja donar solucions a un problema que cada vegada afecta més a la nostra societat.

2- Què en saps d'ella? , Què opines? Encara s'està tramitant i poden canviar moltes coses però el més important és la voluntat de fer la llei. Un fet bàsic per la seva utilitat és com es finançarà per a poder assolir els seus objectius. Sense recursos és impossible donar les prestacions que són necessàries.

3- Defineix el concepte: autonomia. La persona autònoma és la que pensa i actua per ella mateixa.

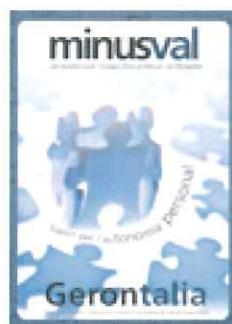
4- Creus que la tasca de "protegir el futur" de les "persones amb dependència" és més una tasca de l'estat que de la família? L'estat ha de regular i ajudar a les persones amb dissenyabilitat i a les seves famílies perquè tothom pugui viure dignament, però crec que mai pot substituir la relació familiar.

ODISSENY

Odissey es un estudio de diseño gráfico y edición de video que fue creado en el año 2000, por la Fundación Pere Mitjans, una entidad sin ánimo de lucro, que trabaja para ofrecer a las personas con discapacidad y a su entorno los medios necesarios para mejorar su calidad de vida. Para todo ello Odissey se ayuda de la tecnología Apple (Power Mac G5, Apple Cinema Display, Final Cut Studio) Para ofrecer la misma o mejor calidad de servicio que una empresa ordinaria a sus clientes.

MINUSVAL'06

El Minusval és un fira on podrem trobar un ampli ventall de productes, serveis, ajudes tècniques per a persones amb mobilitat reduïda. L'edició d'aquest any serà els dies 19 i 20 d'octubre a la Fira de Lleida. També hi podreu trobar debats de temàtiques com la propria llei de serveis socials, la llei de dependència, models d'atenció social, presentació de tecnologies de suport a l'autonomia, etc.

VIATGES ITINERARI

Agencia de viatges, situada a Granollers, on hi podrás trobar ofertes molt interessants de rutes adaptades, com per exemple a Canadà o París. Si voleu més informació podeu visitar www.viatgesitinerari.com, on hi trobareu un apartat on hi ha viatges adaptats, i on tenen penjada la informació sobre rutes, escapades... adaptades.

C/ Alfons IV, 44

T- 93.861.15.04 persona de contacte Montse
Granollers
montse@viatgesitinerari.com

GUIA DE LA BARCELONA ADAPTADA

(Enrique Rovira-Beleta
i Ana Folch)
160 Pàginas.
1ª Edición Mayo 2006

La "Guía de la Barcelona accesible", es una guía turística imprescindible para disfrutar sin barreras del ocio en Barcelona. Pensada para todas aquellas personas que alguna vez se han encontrado con problemas para

moverse por la ciudad: desde las que se desplazan en silla de ruedas hasta personas mayores, padres y madres con cochecitos de bebé, personas con dificultades de visión o de audición, etc. Esta guía, esta dividida en siete zonas de la ciudad, con mapas de situación; y se complementa con un apartado final de datos prácticos.

Telefónica

1er Symposium Nacional de la Parálisis Cerebral

Hace 5 años se celebró en Barcelona el 3er Symposium de la parálisis cerebral, seguro que muchos de nosotros tuvimos la oportunidad de asistir. Haciendo un guiño al pasado os presentamos el que fue el primer Symposium, se realizó en el Palau de Congresos de Barcelona, los días 21,22 y 23 de Octubre del 1974 siendo el vicepresidente de honor su alteza real el rey Don Juan Carlos (en aquellos años príncipe).

El entorno de la parálisis cerebral encontró en aquel 1er symposium el marco adecuado para debatir todos los temas clínicos, asistenciales y sociales del momento. Fue el vehículo para que todos los que trabajaban en ese campo poder conocer e intercambiar experiencias y así elaborar una actuación conjunta adecuada. Siendo sin duda un estímulo para nuevos trabajos y encuentros.

En nuestro haber tenemos el resumen de las ponencias y las comunicaciones que se realizaron como por ejemplo una titulada "Actividades de la vida diaria" de nuestra querida Betty que se acaba de jubilar, ponencias de Jordi Rietos, Regina Burguera,

Joana Costa, Dolors Mestres... profesionales que conocemos, algun de ellos ya jubilado y otros todavía en activo.

Si alguien está interesado en el resumen del programa o en consultar algún recorte del diario de la época, nos lo puede comunicar a través del mail connexio@aspacet.cat.org

EL MICROONES

Es pot dir que el microones, fa la vida més fàcil a tots, a més no és gens car per la canya que li donem, si això li afegim que és més fàcil fer anar a questa eina que programar el vídeo, ens trobem davant d'un invent que ha revolucionat la cuina fent-la més accessible per a tothom. No cal que ens posem aquí a explicar les habilitats manuals del nostre col·lectiu.

Doncs bé, aquí volíem arribar a la cuina accessible. El microones té un valor afegit, ja que ens ajuda a poder fer menjars elaborats sense la necessitat de que algú els hagi cuinat.

El microones ens ha donat autonomia, ens estalviem de pelar, d'encendre el foc, de manipular.... i de netejar tot el que embrutaríem.

Si tenim en compte l'augment en els últims temps de plats pre-cuinats amb una qualitat correcta, preus normals, fins i tot amb una secció exclusiva als supermercats.

Podem dir que no únicament serveix per escalfar la llet al matí, sinó que ens ajudar a fer una dieta variada, sinó apunteu:

- Pot de Fabada
- Callos
- Lasanya
- Fideuà
- Pollastre a l'Ast
- Peus de Porc
- Truita de Patates
- Cargols

Malgrat aquest homenatge hem de dir que: Si algú ens convida a dinar un bon plat elaborat per ell, hi vindrem de gust.

Les Mandoguilles

La Pregunta

Hi ha persones que quan han sentit el concepte "Llei de Dependència" s'han pensat, desconeixent el camp que ocupa, que es tractava d'algún tipus de dependència, com per exemple de l'alcohol o la droga.

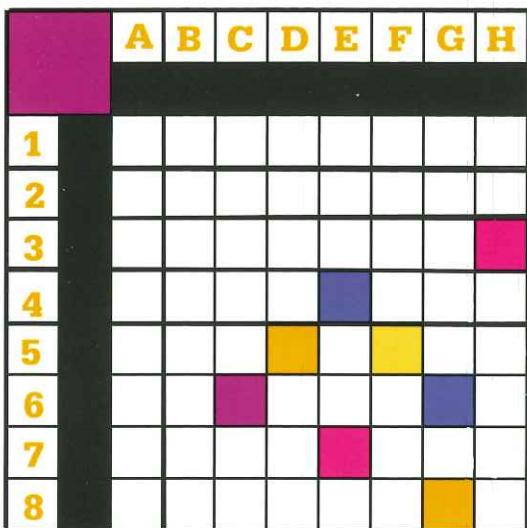
Creus que ha estat ben triat aquest concepte, o se'n podria trobar un altre per definir de forma més encertada la realitat a que es refereix?

Envia'nns alguna proposta al nostre e-mail

connexio@aspacet.cat.org

Com per exemple: "Llei per l'autonomia personal".

Mots Encreuats

HORITZONTALS: 1: Dona que talla els òrgans sexuals. - 2: El que afila eines de cuina i altres. - 3: Pertanyent o relatiu al costat. - 4: Deixa de banda una cosa que caldria fer. Que causa dolor i/o molèstia (a l'inrevés). - 5: Marca de llet. 1.000. Símbol químic. - 6: Nota musical (a l'inrevés). Com diuen a l'aigua els nens petits. Consonant. - 7: A mitges. Lliga (en castellà). - 8: Donar asil. Consonant.

VERTICALS: A: Dona que sempre té calor. - B: Dones amb molta gana de menjar i de devorar... - C: Xiulem. Nota. - D: Classe de roba (a l'inrevés). 1.000. - E: Lliurar (en castellà). Extrem del braç que serveix per agafar i tocar moltes coses. vocal. - F: Costat (en castellà i a l'inrevés). On van a parar els rius. - G: Rodar. Consonant. - H: Terminació verbal. Viure en un lloc.

El humor de RULEX

Había una vez un hombre tan flaco, pero tan flaco, que limpiaba mangueras por dentro.

Había una vez una mujer tan gorda, pero tan gorda, que cuando se ponía tacones sacaba petróleo.

Había un hombre tan feo, pero tan feo, que cuando picaba cebolla hacia llorar a la cebolla.

Si tu novia perjudica tu estudio, deja el estudio y perjudica a tu novia.

Pitágoras inventó los corpiños para que los senos no se escapen por la tangente

No te tomes la vida en serio, al fin y al cabo no saldrás vivo de ella.

Papa papa, ¿tú te casaste por la iglesia o por lo civil?

No hijo ¡por estúpido!

Siquieres una mano que te ayude, la encontrarás al final de tu brazo.

Papa papa, la abuela se tambalea! Entonces, dispárale otra vez!!

Rosas y espinas sobre ruedas

(En los capítulos precedentes, Luis Roberto Arturo y Cristina de los Álamos Caídos –dos “tetras” con eléctrica–, platicaron sobre anécdotas de su relación y comentando otro día una misiva que le culpabilizaba a él de una muerte. Se rumoreó sobre su posible implicación en el embarazo de una profesora de informática, mientras que Cristina empieza a estudiar dicha materia y más tarde dice para estudiar pediatría. Él consigue trabajo de informático. Deja caer la posibilidad de vivir juntos, posibilidad que más tarde es aceptada por ella.)

Capítulo XII

Durante el crudo invierno Cristina de los Álamos Caídos le fue dando vueltas a la idea que le insinuó su Luis Roberto Arturo de vivir juntos... De lo de tener un vástago, eso sí que lo encuentra como otra de las muchas descabelladas ideas del informático del tres al cuarto, como ella llama últimamente a Luis. Una tarde que ya se podía tomar el café en la terraza de los bares, nuestra querida pareja lo hacía en la plaza Catalunya. Entre los halagos que el cincuentón play boy adornaba la conversación con su dulce paloma, de pronto le dijo:

–Aún recuerdo lo bien que lo pasé en aquella residencia donde estuve un mes en la plaza temporal, como allá la llaman. Además, tenía buena combinación de autobuses para ir al trabajo. Con el cargo de mayor responsabilidad que me han dado no puedo llegar tarde.

–Lo debiste pasar bien porque, según tengo entendido, en esa residencia hay atractivas mujeres y mucha libertad para entrar y salir...

–Tú sabes, estrella de mi existencia, que la única mujer a la que idolatro y que tengo siempre en mis mientes eres tú y sólo tú.

Tras un corto silencio, él añadió:

–Nos debemos plantear nuestro futuro en común más en serio, ahora que yo trabajo y tú estudias.

–Es muy difícil encontrar plaza en una residencia... y aún más para dos...

–Pero allí a mí ya me conocen –sentencia seguro de sí mismo Luis.

–Más difícil me lo pones...

–De veras, cariño: sería un buen sitio para llevar adelante nuestras ansias amorosas y también para tener asegurados nuestros sendos futuros.

–Sí. Y también lo sería para tus ansias de estar cerca de la playa para con el buen tiempo recrear tus pupilas con las turistas...

–De todos modos, Cristina, me quedo con tus muslos, cariño.

(Continuará...)

El mes de novembre de 2005, el CRA (centre de recursos d'ASPACE) va guanyar el premi d'aplicació de la fundació Acces.

Des de la revista volem **FELICITAR AL CRA**

A la foto en el moment de l'entrega del premi que es va celebrar a la Pedrera i que semblava els Oscars, ja que fins a l'últim moment no es coneixien els guanyadors, hi surten: la Sandra Millet, l'Anna Simó (exconsellera de Benestar i família), Pere Esteve (President de la Fundació Access), i el Joaquim Romero (de B&J adaptacions)

CAMPIONAT D'ESCACS

Com sempre, ens agrada buscar la vostra participació a la revista, i fer d'ella un instrument dinàmic on podeu interactuar. Així, aquest cop us proposem un campionat d'escacs.

Arrel d'una persona que ens va preguntar si faríem algun campionat de jocs de taula, se'n va ocórrer la idea. Hem posat fil a l'àgulla ja que ens sembla una gran iniciativa tant a la redacció, com a algun Centre d'ASPACE on s'ensenya i es practica a jugar a escacs entre d'altres jocs.

El campionat es farà el dissabte 16 de desembre al Centre Pilot de 10h. a 14h aprox. La preinscripció la podreu fer al nostre correu electrònic CONNEXIO@ASPACECAT.ORG, deixant les vostres dades personals (e-mail i telèfon inclòs), el preu serà de 3 euros, per poder comprar el premi, i fer un "pica-pica" per a tothom.

GRACARE
INSTITUT CATALÀ D'AUDIES TÈCNIQUES
C/ GALILEU, 261 08028 BCN
Tel. 490.26.29 / 490.75.62
Fax. 490.75.73

AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓ (400 M2 APROX.) DE:
 SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES. TRANSPORTE, PASEO, CONVENCIONALES Y LIGERAS
 SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS
 SILLAS DE RODILLAS
 SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL
 AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS (LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.)
 SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).

TECNO-ORTESIS S.R.L.
Ortopedia Artesanal desde 1924

ORTOPEDIA TECNICA

Ortesis en General
Parálisis Cerebral
Parapléjicos
Espina Bífida
Escoliosis
Poliomielitis
Plantillas Ortopédicas a Medida
Calzado a Medida y Estandar
Prótesis de Mama

AYUDAS TECNICAS
Ayudas a la Rehabilitación
Ayudas a la Desambulación
Sillas de Ruedas Estandar y a Medida, Deportivas, Especiales P.C.
Mat, Antiescaras
Adaptaciones Ortopédicas
Muletas, Bastones, Andadores
Accesorios para el Baño
Equipamientos Especiales para Centr.

(-Alquiler de Sillas de Ruedas, Bastones, Caminadores, Camas, Gritas, etc.-)

Garantizamos el Mantenimiento de todos nuestros Artículos, Accesorios y Especialidades. Talleres Propios

Técnico Ortopédico. Sr. Mariano Sánchez
C/ Ávila, nº82 bajos(Cerca Villa Olímpica) Tel. 933.092.915 Fax. 933.001.915
www.okiedok.com/tecnico-ortesis e-mail: tecnico-ortesis@sefer.es

Henkel

A Brand like a friend

adidas®

hipermercat

ESCLAT

Com es distingeixen els productes de millor qualitat?

Així.

Passeig Valldaura, 148
Mallorca, 135

ESCLAT
927.02.0514.016

ARA, AMB LA

TARGETA ESCLAT

ESTALVI REAL I IMMEDIAT:

SOL·LICITI LA TARGETA A CAIXA

xarcuteria, congelats, refrescos, perfumeria, conserves, etc.

Ara, comprar productes Bonpreu és comprar amb confiança

El Corte Inglés

També col.labora amb ASPACE

FUNDACIÓ OSCAR RAVA